

det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) udtalte i Lørdags. Det staar nu til Rigsdagen at gøre det sidste afgørende og alvorlige Forsøg; hvad vi have gjort i Toldkommissionen, vil i heldigste Tilfælde kun være en god Forberedelse, her skal det afgørende Slag staa, og jeg nærer for mit Bedkommende ikke nogen Tvivl om, at trods de store Vanffeligheder, som det under vore politiske Forhold vil have at naa til Enighed om denne store, gennemgribende Sag, kan Enighed naas. Jeg tror, at med Hensyn til selve Toldloven ligger denne Enighed maaſte endog ikke saa overordentlig fjern, som mange kunde synes. Naar man fra nogle Sider er tilbøjelig til at betragte Opnaaelsen af Gennemførelsen af en Toldrevision som en af de ganske umulige Opgaver for den danske Lovgivningsmagt, saa vil jeg dertil svare, at det vil dog være ganske absurd og meget urimeligt, om det skulde forholde sig saaledes. Den danske Toldlov er i Virkeligheden ikke mere end andre Landes Toldlove bestemt til at være evig, og den burde saa meget mindre være det, fordi den sikkert er den mest forældede Toldlov, man har i Europa, idet den har staaet saa længe, som den har, uden at den har været gjort til Genstand for en Revision.

Jeg vil nu vende mig til de enkelte Hovedsynspunkter, under hvilke Toldrevisionen maa betragtes, og først vil jeg da omtale Spørgsmaalet om Naar- og Hjælpstoffer. Et af de Punkter, hvor man maa sige, at den danske Toldlov i allerringeste Grad tilfredsstillende fornuftige Fordringer, er netop med Hensyn til Naar- og Hjælpstofferne. Vort Land savner tre Hovedbetingelser for al Produktion, ikke blot for Industrien og Haandværket, men ogsaa for den øvrige Produktion, ogsaa for Landbrugsproduktionen. Disse tre vigtige Betingelser, som det savner, ere Træ, Kul og Jærn. Og hvorledes har saa vor Toldlovgivning handlet med disse tre store Artikler? Den har forøget de Vanffeligheder, som allerede Naturen i saa Henseende har skabt for os, den har fordyret Anskaffelsen af alle disse tre Artikler med forholdsvis ret betydelige Toldsatser, paa dem alle hviler der Told! Her staar man ved et af de Hovedpunkter, som enhver Toldrevision med Nødvendighed maa røre ved og bør røre ved paa en afgørende og gennemgribende Maade. Jeg ved nok, at der i den nyere Tid er kommet andre Anstuelser op om den Ting. Jeg ved nok, at der er kommet en ny Visdom, som lærer os, at medens vi med den ene Haand af alle Kræfter udvikle vort Transportvæsen — vore Jærnbaner, Damp-

færger, Dampfærgelejer og Havne — for at gøre os det muligt i størst mulig Grad at tilføre os de Produkter, vi have Brug for, og samtidig affikse de Produkter, vi kunne yde til andre, at medens vi med den ene Haand gøre alt dette, skulle vi med den anden søge at ødelægge Virkningen deraf. Medens vi med den ene Haand skulle søge at lette Transporten af alle disse Produkter saa meget som muligt, skulle vi med den anden Haand søge at vanskeliggøre det saa meget som muligt, søge at gøre alt det store Arbejde, vi have udført i Transportvæsenets Tjeneste, saa unyttigt som muligt ved at paalægge forhøjet Told. Dette er en Visdom, jeg aldrig har nemmet og aldrig vil komme til at nemme, og jeg tillader mig at mene, at Eftertiden med Forbavelse vil se paa, at saadanne Anstuelser have fundet Naaderum i nogen Tid, og at en saa meningsløs økonomisk Politikk nogen Sinde har kunnet bestaa her. Hvis man vil gennemlæse Toldkommissionens Betænkning med Tillægene, vil man se, at det virkelig ikke er overdrevet, hvad jeg her siger. Nabningen af Dampfærgeforbindelsen København-Malmø og København-Helsingborg staar for ikke saa som et ganske naturligt Motiv til at forøge Toldsatserne for de Artikler, som disse Færger særlig transportere, altsaa navnlig Træ. Det er virkelig udtalt fra protektionistisk Side under Toldkommissionens Forhandling. Med Hensyn til disse tre store Artikler er Kommissionen enedes om fuldstændig at ophæve Tolden paa Kul og grove Jærnvarer og at nedsætte Tolden paa Tømmer og Træ meget betydelig. Dette betyder en Lettelse af 2½ Mill. Kr. for hele den danske Produktion, og det er urigtigt, hvis man fremstiller det som særlig Lettelse for enkelte Sider af denne Produktion. Det er ganske vist i større eller mindre Grad en Lettelse for hele Produktionen, og en Lettelse, som særlig paakaldes af Hensyn til den ubestjttede Virksomhed, thi den bestjttede Virksomhed, som man jo sige, har et Ækvivalent gennem Bestjttelsestolden, hvorimod de ubestjttede skulle kæmpe paa egen Haand, og det er da et ganske særligt Kæmpestræv, at man ikke vanskeliggør dem Kampen ved at lægge Told paa deres nødvendige Produktionsfornødenheder. Der er en anden Gruppe af Artikler, hvis Frigørelse har været begæret fra Landbrugets og ogsaa fra andre Sider, og med Hensyn til denne Gruppe er Toldkommissionen ogsaa enedes om at ophæve Tolden. Det er Artikler som: Bøg og Tjære, Salpeter, Talg, Tran, Bots og Is, endvidere en Del Farvevarer, Gummivarer og Hærpikser, Stensalt, Møllesten m. fl., Ar-